

אור הנר

עזר: נדיה אטון

יום ו' א' כסלו תשפ"ו

כניסת שבת: 16:21

יציאת שבת: 17:12

רבינו תם: 17:46

הזמנים לפי אופק באר שבע

ראש חודש כסלו

פרשת תולדות

דבר העזר

"עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמר משמרתי מצוותי חוקותי ותורתי" (כ"ו, ה')

להם לישראל, שכולן לא החזירום למוטב, ואילו הסרת הטבעת החזירתן למוטב, ורק לאחר שעם ישראל התאחדו התהפך הכל לטוב "ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם". בזמן גזירה כל ישראל מתאחדים בבכייה ובתחנונים להקב"ה מפני סכנת הכליה שנגזרה עליהם, והקב"ה גואל את ישראל. כמו דברי רבי אליעזר שהגאולה תלויה בתשובה, אבל אם ישראל לא שבים מעמיד עליהם הקב"ה מלך רשע, וכולם שבים בתשובה ובאה הגאולה (סנהדרין צ"ז ע"ב).

מובא במדרש (תנחומא פרשת נצבים) סיפור על אב אחד שהיו לו בנים מסוכסכים ביניהם. לפני פטירתו, ביקש מבניו שיביאו מן השוק חבילת קני סוף. כאשר הביאו לפניו את חבילת הקנים, ביקש מכל אחד מבניו לנסות לשבור את החבילה המאוגדת, אך אף אחד מהם לא הצליח לשבורה. פירק האב את החבילה, ונתן לכל בן לשבור קנה אחד. כעת עלה בידם לשבור בקלות.

הפנה האב הזקן את מבטו לעבר בניו ואמר בפניהם למודות נסיון: "שמעו בני וקחו מוסר! כאשר מאוחדים אתם, כוחכם גדול, ואין בכוח אף אחד לשבור אתכם, ככתוב "איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק" (ישעיה מ"א, ו'), אך כאשר חס וחלילה פרודים אתם איש מעל אחיו, ניתן יהיה לנצחכם בקלות".

יהי רצון שנוזכה לאחדות אמיתית בתוכנו ונזכה לגאולה השלימה במהרה בימנו אמן, שבת שלום ומבורך.

הזת ורומסים את כבוד ה'?! איך אפשר להתאחד עם שונאי תורה אוכלי נבילות וטרפות, עם אלו שנהנים מסעודתו של אותו רשע ומשתחווים לצלם, איך אפשר להתאחד?! לשמך יתברך אנו מקנאים ולא ניתן להם תחושה שהם ראויים. אך הקב"ה בכל זאת רוצה להביא גאולה לישראל והוא מצפה לאחדות.

המלך אחשוורוש עשה סעודה גדולה, והוציא את כל הכלים של בית המקדש, והחטיא את עם ישראל. באותו זמן הייתה

מחלוקת בעם ישראל בין אלו שהלכו לסעודה וחטאו, לבין אלו ששמרו על עצמם ולא הלכו לסעודה של אותו רשע.

הקב"ה רצה לגאול את אותו הדור שנהנה מסעודתו של אותו רשע, שהשתחווה לצלם ונגזרה עליו כליה. מה הקב"ה עשה - הוא קרא להמן הרשע, שידבר דברים רעים על עם ישראל, וביקש מהמלך להשמיד אותם, אחשוורוש אכן נענה להמן והסיר את הטבעת וחתם על האיגרות להשמיד את היהודים. ומובא בגמרא מגילה (י"ד ע"א) "גדולה הסרת הטבעת יותר מארבעים ושמונה נביאים ושבע נביאות שעמדו

כתב הרמב"ן: "חוקותי" ללכת בדרכי ה' להיות רחום וחנון עושה צדקה ומשפט ולצוות את בניו ואת בני ביתו בהם. בפרשתנו אנו קוראים שהקב"ה נגלה ליצחק אבינו ואומר לו שיגור בארץ כנען והוא ישמור עליו וירבה את זרעו ככוכבי השמים, מכיוון שכך הוא הבטיח לאברהם אביו ששמר את המצוות והחוקים שלו. הרמב"ן מסביר שה"חוקים" אליהם התכוון הקב"ה הם מעשי הצדקה והחסד שהיה עושה אברהם אבינו.

והקשה רבי שמעון שוואב: הרי ידוע שהמושג "חוק" הינו חיוב בלי סיבה שהבורא מצווה אותנו, כמו פרה אדומה שאיננו מבינים את טעמה, אך צדקה וחסד ישנה סיבה לציווי שלהם, כדי לעזור לאחינו היהודים, ואם כן למה הרמב"ן קורא להם "חוק".

ותירץ תירוצ נפלא: לפעמים אדם חושב שהמצווה לעשות צדקה וחסד היא דווקא עם אותם אנשים כמוהו, באותה השקפת חיים, אך אם הוא רואה אדם שאינו מתאים לו ונוגד לעמדות שלו אינו צריך לעזור לו, לכן נקטה התורה "חוק" על מצוות צדקה וחסד ללמדנו שמצוות אלו צריך לעשות אותם עם כל יהודי ויהודי באשר הוא (באר הפרשה).

הקב"ה מצפה שבניו יהיו מאוחדים ואז הוא יביא את הגאולה, אבל הבנים הצדיקים אומרים: אי אפשר להתאחד, אנחנו צריכים לשמור על כבודו של הקב"ה! איך אפשר לתת לגיטימציה לאנשים רחוקים, לאנשים מקולקלים, לאנשים שרומסים את

דבר תורה לסעודה שניה

"ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד"

תמה האור החיים הקדוש, איך יתכן שמצד אחד חרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, ומצד שני הוא אומר "גם ברוך יהיה", הלא החרדה הייתה מפני שפחד שמא הרמאות שנעשית היא שלא כהוגן, ומצד שני מסכים עם הרמאות ואומר "גם ברוך יהיה".
ותירץ: משום שבהתחלה יצחק חרד על שני דברים, על הרמאות, וגם על הברכה שביקר את הרמאי "אורריך ארור".

חשש יצחק שהוא אדם זר שגנב את הברכות, ואחר כך כשהתעמק בדבר ונזכר בריח הגן עדן שהריח מבגדיו - הבין שיעקב הוא זה שלקח את הברכות, והבין את ההבדל בינו לבין עשו, ולכן הסכים עם הברכות, והבין שהנכון היה לברך את יעקב.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ויקרא יצחק אל יעקב ויברך אותו ויצוהו... לא

תיקח אישה מבנות כנען"

לדברי בעל "חפץ חיים", מדגימה כאן בפנינו התורה כיצד ראוי לו לאב לפנות אל בנו, אם רצונו להשפיע עליו שילך בדרך הישר:

עליו לנהוג כלפיו בדרכי נועם ובעדינות רבה, ולא חלילה בהתפרצויות של רוגז וכעס, המשיגות בדרך כלל תוצאות הפוכות ממה שמבקש האב.

כיוצא בכך נהג יצחק אבינו כלפי יעקב בנו. לפני שהציג באזניו את הדרישה הגדולה, שהוא דורש ממנו, פנה אליו תחילה במילים חמות והעניק לו את ברכת אב.

ורק משנוצר הקשר הנפשי העמוק והאוירה הרצויה, השמיע יצחק אבינו באוזני בנו יעקב את הבקשה המעשית:

"לא תיקח אישה מבנות כנען."

דבר תורה לסעודה רביעית

ברכת הלבנה

לדעת הרבה ראשונים, זמן ברכת הלבנה מתחיל מהיום הראשון לראייתה, וככל שמקדימים לברך מוטב (רמב"ם ברכות י, יז, רא"ש ועוד). אולם לדעת כמה פוסקים, מן הראוי להמתין עד שתגדל מעט וניתן יהיה ליהנות מאורה. יש אומרים שיש להמתין עד שיעברו עליה שלושה ימים שלמים, שאז אפשר להתחיל ליהנות מאורה (רס"ג, תר"י).

ויש אומרים, עד שיעברו עליה שבעה ימים, שאז כבר ממש אפשר ליהנות מאורה (שו"ת רמ"ע מפאנו ע"ח). וכן דעת כמה מגדולי המקובלים, וכן פסק מרן השולחן ערוך (סימן תכ"ו ס"ד), לכן ראוי להמתין שבעה ימים, כשבעת ימי בראשית, שאז כבר יתייצב האור, ושוב לא ניתן יהיה לקטרג על ההתחלה החדשה. למעשה, נוהגים לומר את ברכת הלבנה במוצאי שבת, כדי לאומרה בשמחה ובבגדים נאים.

וכתב מרן הרב עובדיה יוסף (הליכות עולם חלק ה' עמוד ל'): במקומות שמצויים הרבה עננים בימי החורף, וישנו חשש שאם ימתינו להשלמת שבעה ימים מהמולד, לא יוכלו לברך ברכת הלבנה, יש להורות להם שיברכו ברכת הלבנה מיד לאחר שלושה ימים, כדברי התלמוד והפוסקים.

דבר תורה לסעודה שלישית

"ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק"

מובא בגמרא בבא - מציעא (פז.) שהיו ליצני הדור מרננים ואומרים מאבימלך נתעברה שרה. שהרי כמה שנים שהתה עם אברהם ולא נתעברה ממנו. מיד נהפך קלסתר פניו של יצחק ונדמה לאברהם, פתחו כולם ואמרו: אברהם הוליד את יצחק. לכן כתוב 'יצחק בן אברהם' שהרי עדות יש שאברהם הוליד את יצחק.

לפי דברי גמ' זו יוצא, שרק משהפכו פניו של יצחק אז דמה לאביו אברהם. ואכן לכאורה קשה מדוע לא עשה הקב"ה כן בהתחלה, מיד עם לידתו - שיהיו פני יצחק דומים לאביו, באופן טבעי. הלא בדרך זו היה נחסך הלעז החמור של אותם ליצני הדור. והתשובה היא: אם יצחק היה נולד בדמותו של אברהם, לא היתה בכך כל הוכחה חותכת כי אכן שרה נתעברה מאברהם ולא חלילה מאבימלך, כך שעדין היו ליצני הדור עומדים בטענתם בתוקף, כי אברהם הזקן לא הוליד בן, ורק מפני שנתנה עינה ומחשבתה תמיד באברהם, בשל כך נולד בקלסתר פנים דומים לאברהם... נמצא איפה, שעדיין אין בידינו תשובה ניצחת ללעז זה. לכן עשה הקב"ה נס גלוי דווקא מיד אחרי לידתו של יצחק, ובכך נסתמו פיותיהם של הליצנים ומוציאי הלעז, בוודאות גמורה, בנס ופלא שהתרחש לעיני כל. (פניני הבן איש חי)

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ד

למנוח עולם ברחמי ר"י

שלמה דוד
בן פורטונה
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח עולם ברחמי ר"י

שרה בת לאורה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח עולם ברחמי ר"י

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה'ד)
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח עולם ברחמי ר"י

חנה בת חפסה
דליה זקלין
בת אסתר
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

ענייני ברית מילה
שאלה: האם ראוי לקרוא לבנו שנולד בשעה טובה ומוצלחת בשני שמות, או בשם אחד.
תשובה: יש שהקפידו לקרוא שם הילד הנולד רק בשם אחד, ומנהג רוב העולם שלא להקפיד לקרא לילד שני שמות כשיודע שישתמשו בשני השמות, וכן נהגו לקרא שם אחד על שם צדיק אחד ובשם השני על צדיק אחר, ויכול לכוין להזכיר בזה גם את קרוביו שנקראו בשם זה, ויש שנהגו שלא לקרא בשני שמות של צדיקים שונים שנחשב כשם חדש, ובפרט אם ידוע שלא היו בשלום בעוה"ז, ונהרא נהרא ופשטיה.

שאלה: אדם שחזר בתשובה, ונולד לו בן ואביו אינו שומר תורה ומצוות עדיין, האם מותר לכבד את אביו בסנדקאות. תשובה: טוב להסביר לסב התינוק שאינו שומר תורה ומצוות במעלת סנדק שהוא צדיק והוא לטובת התינוק, ויעשה זאת בחכמה בלי לפגוע בו, ואם רואה אבי הבן שאביו אינו משתכנע, צריך לכבדו בסנדקאות אף שאינו שומר תורה ומצוות מדין כבוד אב, ויש בזה גם מדין הכרת הטוב, וטוב שיקבל עליו לשמור לפחות שבת אחת - ובמקרה זה טוב שיסייע תלמיד חכם בשעת המילה לאחוז ברגלי התינוק.
אבל אין ליתן לשאר קרובים או מכובדים שאינם שומרי תורה ומצוות חוץ מההורים לשמש כסנדק, מפני שטובת הילד בסנדק צדיק - קודמת.

"ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי... וימכר את בכרתו ליעקב" (כ"ה, ל"א-ל"ג)
מעשה בסוחר יודאיקה בשם ראובן, שנסע לחו"ל לצורך מסחרו, והגיע לאזור בו נמצאים בתי מסחר לעתיקות. האיש נכנס לחנות מסומנת, ולא מצא פריטים נדירים, אלא שלפסנתר צדה עינו קערת כסף מרהיבה, בעלת חטובים מיוחדים, ולפי ממחירתו העריך שמדבר בקערה עתיקה ונדירה מאד, ושניה מסתתם בכמה מאות אלפי דולרים...

ראובן עמד ונעץ עיניו בקערה, וכאן התגלה מוזה מוזה לנגד עיניו: בעל החנות נטל את הקערה, יצק לתוכה חלב, והניחה לפניו החתול שלו... ראובן חושב בלבו: בעל החנות בודאי אינו מודע לאוצר הגדול שבשטחו, זו הזדמנות מיוחדת בקערה, לרפוש את הקערה בזול ולהתעשר. אלא, שאם יגלה התעניינות מיוחדת בקערה, יבין המוכר שערכה רב. הוגיע את מוחו, כיצד אוכל לרפוש את הקערה?... ומצא רעיון מבריק. התחכם ראובן ושאל את המוכר: 'בכמה תמכר לי את ה...חתיול שלך?' המוכר השיבו לאלתר: 'אתן לך אותו תמורת אלה דולר!'. 'מדוע הוא כל כך יקר?!', התפלא ראובן. 'זהו המכיר', אמר המוכר, 'אם רצונך קנה, ואם לא, ישאר החתול אצלנו'. ראובן שלף את הסכום, שלם למוכר, ואמר: 'קעת אני בבקשה אף אתן לחתול לאכל ולשתות? אוכל לקחת, בבקשה, את קערת החלב...?'

'בשום אופן לא', השיב המוכר נחרצות. ראובן הציע תשלום סמלי עבור הקערה, והמוכר שוב מודיע בהחלטיות שאין על מה לדבר. ראובן ממשיך להוסיף עוד ועוד במחיר, עד שהמכיר כבר טפס לאלפי דולרים, אך המוכר נותר בשלו... לבסוף שואל ראובן: 'מדוע אינך מוכן למכר לי את הקערה תמורת סכום זה רב?' 'אגלה לך את הסוד', השיב, 'אני לא מוכר רק פריטי יודאיקה. אני מוכר גם - חתולים! בוכות הקערה הזו זכיתי לגרוף הון רב על ידי מכירת חתולים לסוחרים מפלפלים כמוך, שחשבו להתחכם ולקבל את הקערה עם החתול...'. ומה השאלה שהתעוררה פתע? - ראובן קם ונתבע מהמוכר להשיב לו את אלה הדולרים ולקבל בחזרה את חתולו, 'זהו מקח טעות, כי מעולם לא חשבתי לקנות חתול במחיר מפקע כל כך, וברור שכל פנתי היתה לזכות בקערה...'. 'לגמתי טוען המוכר: 'המקח שריר וברור וקיים, כי נעשה מתוך דעה צלולה, ומאחר ולא העמדת שום תנאי אודות מכירת הקערה, הרי שקנית חתול בשק...'. **עם מי הדין?**

תשובה:

רפנו האור החיים הקדוש שואל (בראשית כ"ה, ל"א): התורה הצדיקה את מכירת הבכורה של עשו ליעקב תמורת נזיד עדשים, כדכתיב: 'וימכר את בכרתו ליעקב'. ויש להבין מדוע אין המכירה בטלה מדין 'אונאה' (והרי הלכה בדינו, שפאשר שער האונאה היה למעלה משעתי במחיר, המקח בטל)? הלא עשו מכר ליעקב דבר השונה מאד מנה במנה, וממילא מקח הבכורה צריך להיות בטל? ומי שישב האור החיים: עשו ידע היטב כי מדבר במחיר מפקע, ובכל זאת הסכים לעסקה ומחל על בכורתו, וכן נפסק בשו"ע (ח"מ סי' רכ"ז ס"ט): "אם מכר מפני דחקו, וזלזל במכירתו יותר מכדי שהדעת טועה, שנפר שמפני דחקו הצר לזלזל, אינו יכול לחזור בו, ד"ע ומחל". ומעשה - אומר האור החיים - הגם שמכר עשו דבר מכלל הערך, תמורת לגימה אחת של נזיד - ממכרו מכר.

וכך גם נאמר בנוגע לשאלתנו - ראובן 'דע ומחל', הכניס עצמו מדעת לסכנו, ונטען כלפיו: 'חייבא דקיסרי' (שק קשור המלא ברוח) סברת וקבלת' (ב"מ ט'), כשהחלטת לרפוש את החתול במחיר זה רב בחשבון שתקבל גם את הקערה! והיות ואיזה הוא דאפסיד אנפשיה, ממילא אין לו תביעת אונאה על המוכר. **לסכום: מכירת החתול קימת, וראובן אינו זכאי לקבל את כספו בחזרה.**

תנאים למצוות שילוח הקן
שאלה: מה הם התנאים בקצרה הלכה למעשה לקיום מצות שילוח הקן המצוי של יונים ותורים.
תשובה: התנאים בקצרה הם:
א. המצוה תתקיים רק בשעות הלילה מהערב ועד הבוקר המוקדם כיון שהאמא היא שנמצאת שם בלילה והאבא ביום (ח"ו ממקרים מסויימים ששקה לדעת עליהם).
ב. אם אפשר יראה ברור שהאמא רובצת על האפרוחים או הביצים ולא שעומדת לידם ורק אז יקיים המצוה ואם קשה לראות אפשר לקיים המצוה כשרואים את היונה בקן.

ג. שילוח האם מהביצים או האפרוחים יכולה ליעשות בכל דרך שגורם לה ללכת כגון על ידי הכאה במקל סמוך לה או אפילו שגורם כן על ידי פתיחת החלון (אלא שיכוין בפתיחת החלון או ארגו התריס שאם תברח השפתיחה תהיה לשם מצוה זו).
ד. אין חובה להגביה הביצים או האפרוחים אבל ראוי להגביהם.
ה. אם רוצה לאחר שקיים המצוה לעשותה שוב אם הגביה האפרוחים או הביצים יפקירם שוב בפני שלושה (האמא חוזרת עד ארבעה וחמשה פעמים) ויקיים המצוה שוב.

ו. אין ברכה על מצוה זו.

ז. ראוי להפקיר המקום של הקן בפני שלושה לפני שהטילה בהם האמא הביצים, או לומר בפה מלא לפני כן שאינו חפץ שמקומו יזכה לו לא באפרוחים ולא בביצים. ואם לא אמר כן אינו מעכב וכל זה במקומות בבתי גרילים אבל אנשי המושבים שרגילים בהם בביתם צריכים לפחות לומר בפה מלא לפני שבאו הביצים שאינם רוצים שחצורם תזכה להם לא בביצים ולא באפרוחים.
ח. גם בשבת יש לקיים המצוה.

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פרחת
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
חודיה לוי

לדפואה שלימה

זוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
טליה אפרת
בת ענבל שרה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שידה
בת ציפורה

דין סבין בשרית או חלבית

שאלה: מאכל חריף כגון פלפל צנון או בצל, שחתכם בסבין בשרית האם מותר לאוכלם עם חלב, וכן להיפך מאכלים חריפים שחתך אותם בסבין חלבית האם אפשר לאוכלם עם בשר?

תשובה: מובא בגמרא חולין (ק"א:): אמר חזקיה משום אב"י הלכתא וכו' צנון שחתכו בסבין שחתך בה בשר אסור לאוכלו בכותח (תבשיל חלבי) והני מילי צנון דאגב חורפיה בלע (משום חריפותו של הצנון הוא בולע מהסבין את טעם הבשר) אבל קישות (מאכל מתוק) גריר לבי פסקיה ואכיל (חותך מעט מהמקום שנגעה בו הסבין הבשרית ואוכל עם חלב).

נחלקו הראשונים במקרה שחתך מאכל חריף בסבין בשרית, כמה צריך לחתוך ממקום שנגעה הסבין - כדי שיוכל לאכול עם חלב: דעת הרשב"א שכל המאכל החריף אסור לאוכלו עם חלב, ודעת הרא"ש שיחתוך ממקום שנגעה בו הסבין עובי אצבע.

וכן פסק השולחן ערוך (סימן צ"ו ס"א): צנון או סילקא שחתכם בסבין של בשר בן יומו, או שאינו מקונה, אסור לאוכלם בחלב עד שיטול ממקום החתך כדי נטילת מקום, שהוא כעובי אצבע וכו'.

עוד נחלקו בד"ן זה האחרונים האם האיסור לאכול מאכל זה עם חלב, מדובר על סבין בשרית בת יומה (באותו יום שחתך מהבשר חתך גם את המאכל החריף), או גם לאחר עשרים וארבע שעות: השולחן ערוך בדעה הראשונה (בסתם) פסק דווקא בסבין בת יומה, אומנם ביש אומרים הביא את הדעה שאפילו בסבין שאינה בת

יומה אסור, וכלל בידנו סתם ויש הלכה כסתם, ולדעת השולחן ערוך האיסור דווקא בסבין בשרית בת יומה. אומנם האשכנזים מחמירים אפילו בסבין בשרית שאינה בת יומה.

לסיכום: מאכל חריף, כגון: פלפל צנון או סלק שחתכם בסבין של בשר בן יומו (שחתכו באותו יום עם הסבין חתיכה של בשר) אסור לאוכלם בחלב עד שיטול ממקום החתך כדי נטילת מקום, שהוא כעובי אצבע (שתי סנטימטר), או שיטעמנו ואם לא יאה בו טעם בשר, מותר לאכול רק עם שוטף את הצנון או הסלק. (לקוט יוסף איסור והיתר כרך ב').

אומנם אם חתך את המאכל החריף בסבין בשרית לאחר שעברו עשרים וארבע שעות מאז השימוש האחרון בבשר, לדעת הספרדים מותר לאכול את המאכל החריף עם חלב. וכן להיפך, בסבין חלבית, אם עברו עשרים וארבע שעות מאז השימוש האחרון בחלב, אפשר לאכול את המאכל החריף עם בשר.

כל האמור לעיל לגבי צנון ובצל ופלפל חריף, הוא הדין בכל דבר חריף, כגון: שום וכדומה. וכן בכל דבר חמוץ כלימון וכדומה. וכן בכל דבר מלוח, כדגים מלוחים וכדומה. שכולם כוחם חזק להפליט את טעם המאכל.

עצה טובה: מכיוון שישנם פעמים שחותכים ירקות ורוצים לאכול אותם גם בסעודה בשרית וגם בסעודה חלבית, ישנה עצה טובה בכל מטבח להניח סבין בשרית - לחיתוך מאכלי הבשר, סבין חלבית - לחיתוך מאכלי החלב, וסבין פרווה לחיתוך הירקות.

צדיקים במיתתם קדושים חיים

שהיו דבריו נשמעים בשמים כאחד מהראשונים.

מובא (ענף ע"ץ עבת [עשוש] פתיחה אות ב, הובא גם בספר 'תולדות יצחק' בהקדמה, ועוד) שבימיו היו בעירו תלמידי חכמים גדולים שלמדו כל היום שיעור אחד - כל אחד ואחד בפני עצמו - בעיון גדול עד מקום שידו מגעת, ובערב למדו ענין זה ברבים. רבי יוסף שמואל זצ"ל היה אומר ההלכה בחבורה ההיא ולמד עם בני החבורה ההיא את כל הש"ס.

חשיבות לימוד המוסר

כאשר עלתה נשמתו השמימה, לאחר קבורתו התקבצו בני החבורה ללמוד את השיעור ברבים כדרכם בקודש, ולפתע מצאו את הגאון הקדוש הנפטר יושב על כסאו כמו בחייו... כמובן שנבהלו מאוד... אמר להם הנפטר הדגול אל תפחדו כלל, כי כבר אני הולך, אני רק מוכרח לספר לכם מה שאירע עמי.

וכך סיפר: כאשר באתי למתיבתא דרקיעא, יצא כרוז 'פנו מקום לר' יוסף שמואל מקראקא, ומיד הראו לי את מקומי ליד בעל השל"ה הקדוש. אך השל"ה ק" לא הסכים לכך שהוא יהיה שכני, ואמר, שהוא חיבר את הספר של"ה שהוא כולו מוסר לעם ישראל והוא חיבר את הספר עם הרבה דמעות, ואילו הרב יוסף שמואל, הן אמנם למד את כל הש"ס ברבים, אך לא לימד אפילו פעם אחת מוסר לבני ישראל. דנו על כך בבית דין של מעלה, ופסקו שהמקום שנתנו לי מגיע לי בדיון ואי אפשר ליטלו ממני, אבל אני מחוייב לתקן את ענין לימוד המוסר, לכן קיבלתי על עצמי לרדת לכאן ולעורר את בני החבורה שילמדו מכאן ולהבא בכל יום קודם הלימוד דברי מוסר. הסכימו לכך בני החבורה ההיא, ומיד חזר הנפטר ושוב לא נראה...

היום יום שישי א' כסלו יום היולדת זיע"א

רבי יוסף שמואל מבעלי מסורת הש"ס זיע"א

רבי יוסף שמואל ז"ל נולד בקראקא לאביו רבי צבי, והיה רב בפרנקפורט דמיין, אבל העולם קראו אותו בשם 'ר' שמואל ר' חיים ישעיה', וזאת משום שחמיו היה גביר גדול, וקראו לו 'ר' חיים, ואותו 'ר' חיים היה בנו של 'ר' ישעיה, וקראוהו 'ר' חיים ישעיה', כלומר 'ר' חיים בנו של 'ר' ישעיה, ור' שמואל שנעשה לחתנו, וחמיו החזיקו מכספו, זכה שחתנו הגאון נקרא על שמו, 'ר' שמואל ר' חיים ישעיה', היינו 'ר' שמואל חתנו של 'ר' חיים ישעיה'.

הרב חיד"א בשם הגדולים בערכו כותב עליו דברים נפלאים, ולחיתב הקדוש נביא את לשונו הטהור "הוא הגאון אשר הפליא לעשות בהגהותיו לתלמוד ורש"י ותוספות והרא"ש, והרבה לזכות הרבים להציץ ציונים ומורה מקום בש"ס והרמב"ם בכל התלמוד, עשר ידות ממה שהיה קודם בדפוס אמשטרדם שנה או"ת לטובה, ושמעתי ששנה משנתו כל הש"ס מ"ב פעמים וחקר וחקק וזיקק הש"ס, וקיים ודברת ב"ם ויקדש ב"ם, וצויה לבנו חתן הרב כוס הישועות [מהרש"ך] להדפיס התלמוד על פי הגהותיו, והדפיס מקצתו באמשטרדם וכולו בפרנקפורט, ושמעתי נפלאות על הרב הנזכר שלמד כ"ה שנה תורה מעומד ולמד תורה לשמה, והיו דבריו נשמעים בשמים כאחד מהראשונים, זכותו יגן עלינו" עכ"ל הרב חיד"א. הרב התגלה לאחר פטירתו לעורר את בני החבורה ללמוד מוסר. בדור הסמוך לשל"ה הקדוש, חי הגאון רבי יוסף שמואל מקראקא, שלימים הכפיל ושילש את גודל הספר הנודע 'מסורת הש"ס' [שחיבר מתחילה רבי יהושע בועז]. והרב החיד"א כותב עליו בחיבורו 'שם הגדולים' דברים מופלגים, ובין הדברים כותב עליו

סרקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אור הנר",

באתר זה תוכלו לקבל את העולונים מכל

השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה

באהבה רבה

לדפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה
מודנו וב"ב
ליאור ושיר
מודנו

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

